

"Tracteu sempre amb la màxima delicadesa Jesús en l'Eucaristia"

Oferim l'homilia, pronunciada per Monsenyor Xavier Echevarría, en les ordenacions presbiterals celebrades en el Santuari de la Mare de Déu de Torreciutat el 4 de setembre. A www.torreciudad.org es pot ampliar la informació sobre les ordenacions.

05/09/2005

Benvolguts germans i germanes.

Benvolguts fills meus diaques.

No dubtem que l'Apòstol es dirigeix a tots els cristians quan ens diu: caritas Christi urget nos, ens apressa l'amor de Crist. Quantes vegades vaig escoltar aquesta expressió en llavis de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer! Les ànimes l'urgien, la salvació de les ànimes, per les quals estava disposat a donar la vida.

Seguia en això, com en tot, l'exemple de Jesucrist, quan exclamava: foc he vingut a portar a la terra, i què vull sinó que ja cremi? (Lc 12, 49). Trobar el gust de la mel i la bresca en les paraules de Sant Joan: que us estimeu! (cf. 1 Jn 3, 11).

El Sant Pare Benet XVI, des de les albors del seu pontificat, s'ha referit a la santa inquietud que tots els cristians hem d'experimentar davant un món cada vegada més allunyat de Déu, almenys en la nostra civilització

europèa i occidental. Basta obrir els ulls per a contemplar que moltes persones —homes i dones, joves i adults— s'allunyen del Senyor o no el coneixen, potser perquè no han tingut al seu costat cristians que els mostrin —amb l'exemple i amb la paraula, de manera coherent— el rostre amable del nostre Redemptor. Aquest afany d'ànimes ha de constituir en nosaltres una veritable inquietud, en el sentit que ha de romandre sempre viva en el cor; però una inquietud santa, que no lleva la pau de l'esperit, que no degenera en comentaris pessimistes o en laments estèrils, sinó que es manifesta en iniciatives apostòliques concretes, quotidianament renovades en el tracte amb Jesús en la Paraula i en el Pa, en l'Eucaristia i en l'oració.

S'encamina a la seva conclusió “l'Any de l'Eucaristia”, convocat pel servent de Déu Joan Pau II. En els dos mesos

que encara ens queden, hauríem d'obstinar-nos encara més per a assistir amb més amor a la Missa, per a acompanyar amb freqüència Jesús en el Sagrari, per a rebre amb més fruit la Comunió. Sense oblidar que es requereix una confessió ben feta —amb veritable penediment de les faltes i pecats, amb propòsits de lluita— com a preparació necessària per a apropar-se a combregar, si es té la desgràcia d'haver comès algun pecat mortal; i, en qualsevol cas, constitueix la millor disposició per a rebre la Sagrada Eucaristia.

Benet XVI ha recordat que la Comunió «és realment una trobada entre dues persones, és deixar-se penetrar per la vida d'Aquell que és el Senyor, d'Aquell que és el meu Creador i el meu Redemptor». El mateix es pot dir del tracte amb Ell fora de la Missa: «Crist està realment present entre nosaltres. La seva presència no és estàtica. És una

presència dinàmica, que ens aferra per a fer-nos seus, per a assimilar-nos a Ell. Crist ens atreu a si, ens fa sortir de nosaltres mateixos per a fer de tots nosaltres una sola cosa amb Ell. D'aquesta manera ens insereix en la comunió dels germans, i la comunió amb el Senyor és també sempre comunió amb les germanes i els germans».

En el marc d'aquesta intimitat amb Jesucrist, que es forja en l'Eucaristia i en l'oració, s'entenen a fons les paraules que el Mestre ens dirigeix en l'Evangelí de la Missa d'avui: vosaltres sou la llum del món (...). Vosaltres sou la sal de la terra. I també: no es pot ocultar una ciutat posada a la part alta d'una muntanya. El Senyor busca —vol!— entrar en la nostra intimitat, i per a això es fa trobadís amb cadascuna, amb cadascun. Serem llum que il·lumina els homes, sal que posa sabor en les institucions socials,

ferment en la massa de la humanitat, si la nostra vida cristiana es troba fermament assentada en la recepció freqüent dels sagraments i en el tracte personal amb el Senyor, fugint de l'anonimat. Llavors, com afirma també el Sant Pare, «partint d'aquesta intimitat, que és do personalíssim del Senyor, la força del sagrament de l'Eucaristia va més enllà de les parets de les nostres esglésies. En aquest sagrament, el Senyor està sempre en camí cap al món».

La tasca que els sacerdots estem cridats a realitzar, en virtut del sagrament de l'Ordre, es resumeix a ajudar que les ànimes dels fidels creixin en la intimitat divina. Només per a això, perquè tots tendeixin a la santedat (cf. Mt 5, 40), se'ns atorga la capacitat de predicar amb autoritat la paraula de Déu, de fer present sobre l'altar el Sacrifici de la Creu, d'administrar la gràcia per mitjà dels

altres sacraments, de guiar al poble
que se'ns encomana...

D'aquesta manera, identificats
sacramentalment amb Crist, Summe i
Etern Sacerdot, els ministres sagrats
—els Bisbes en primer lloc, i els
preveres com a col·laboradors seus—
es converteixen en doctors i guies del
Poble de Déu. Gràcies al sacerdoci
ministerial, es compleixen a la lletra
en l'Església les paraules del Salm
responsorial: el Senyor és el meu
pastor, no em manca res: en verdes
prades em fa pasturar; em condueix
cap a fonts tranquil·les i retorna les
meves forces. I cadascun dels fidels
pot afirmar amb seguretat que es
troba sota la cura immediata del
Senyor: em guia per la sendera justa,
per l'honor del seu nom. Encara que
camini per barrancs tenebrosos, no
tinc por de res, perquè Tu vas amb
mi: la teva vara i el teu bastó
m'asserenen.

Si Jesucrist convida tots els cristians a entrar en la seva intimitat, amb més força ho diu als Apòstols i als qui els anaven a succeir en el ministeri: a vosaltres us he dit amics, perquè tot el que he sentit del meu Pare us ho he fet conèixer.

Fills meus diaques: l'elecció per al sacerdoci, amb que us ha signat el Senyor, constitueix un senyal de la seva predilecció amorosa. Mediteu — meditem tots — la realitat estupenda que subratllava sant Josepmaria, quan afirmava que, quan un sacerdot celebra vàlidament la Santa Missa, amb intenció de consagrar, nostre Senyor no deixa de baixar a aquelles mans, encara que siguin indignes. És possible més lliurament, més anorreament? Més que a Betlem i que en el Calvari. Per què? Perquè Jesucrist té el Cor oprimat per les seves ànsies redemptores, perquè no vol que ningú no pugui dir que no

l'ha cridat, perquè es fa trobadís amb els que no el busquen.

Encara que tots som indignes —li diem sincerament al Senyor en la Missa —Domini, non sum dignus...—, Jesús es fa present en l'altar, perdona els pecats en la Confessió i guia les ànimes per senderes de vida eterna, ordinàriament a través del sacerdot. Això ens obliga molt especialment a procurar —dintre de les nostres limitacions— a caminar sempre molt units a Jesucrist. Cuideu-me, fills meus, les normes de pietat; sempre, però més especialment quan us trobeu ficats de ple en les feines ministerials que se us encomanin. Quan el temps escasseja, perquè hi ha molta labor que atendre, precisament llavors, cal esforçar-se primorosament en tot el que es refereix a la vida espiritual personal. Cura teipsum! (2 T 14, 15), aneu amb compte de vosaltres mateixos, us recordaré amb paraules de Sant Pau

a Timoteu. Tracteu sempre amb la màxima delicadesa a Jesús en l'Eucaristia. Sigueu molt devots de la Santíssima Verge. Recorreu a la intercessió de sant Josepmaria, el nostre Pare estimadíssim, perquè us ajudi a ser sacerdots a la mesura del Cor de Jesús.

Abans d'acabar, felicito de tot cor les famílies, parents i amics dels nous sacerdots. Agraïm a Déu aquesta manifestació de la seva Providència, amb la qual acompanya sempre el seu poble pelegrí. Al mateix temps, com les messes són moltes, però els obrers pocs (Mt 9, 37), supliquem a l'amo del camp, que envii més treballadors a les seves messes, que concedeixi la vocació sacerdotal a molts homes en el món sencer, i que els cridats corresponguin amb total generositat.

Us demano, a més, que pregueu pels sacerdots, perquè siguem dignes

ministres de nostre Senyor: homes d'oració, amants del sacrifici, encesos de zel per la salvació de les ànimes. Resem abans de res, pel papa Benet XVI, que amb tant lliurament i docilitat a Déu ha rebut la càrrega del Summe Pontificat, perquè el Senyor el faci molt sant i ompli d'eficàcia la seva labor en servei de l'Església i de la humanitat. Reseu també pel bisbe d'aquesta diòcesi i pel seu seminari; per mi, que necessito de les vostres pregàries; i per tots els Bisbes. Confiem aquesta oració nostra a la intercessió de la Verge Santíssima, Reina i Mare de cadascun i de l'Església entera, a la qual a Torreciutat invoquem confiadament també com a Reina dels Àngels. Així sigui

4 de setembre de 2005

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/tracteu-
sempre-amb-la-maxima-delicadesa-
jesus-en-leucaristia/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/tracteu-sempre-amb-la-maxima-delicadesa-jesus-en-leucaristia/) (12/08/2025)